

Hospice Egmond

NIEUWSBRIEF NR. 5, JUNI 2020

IN DIT NUMMER:

TER INTRODUCTIE • HOSPICE EGMOND IN DE UITKIJK • DE VOORTGANG
INTERVIEW TIL VERMEULEN-MARSÉ • VRIJWILLIGSTER SASKIA OOSTINDIE-GROOT
INTERVIEW MARISKA JONKER • DONEREN

TER INTRODUCTIE

Dit vijfde nummer van onze nieuwsbrief staat in het teken van 'over de grenzen kijken'. Verrassend genoeg blijkt het initiatief van Jessica Zwart (een hospice in de Egmond) ook aan te slaan buiten de grenzen van Egmond aan Zee, Egmond aan den Hoef en Egmond-Binnen. We verwelkomen ook vrijwilligers en donateurs uit Bakkum, Bergen, Castricum en Heiloo. We realiseren ons dat waar Egmonders ook graag gebruik maken van bijvoorbeeld de zwembaden van Heiloo en Castricum en het aanbod van kunst en cultuur in de omliggende plaatsen, het logischerwijs ook zo zal zijn dat er straks gasten uit de omliggende dorpen liefst zo dicht mogelijk bij huis een hospice zouden willen kiezen. Met onze drie bedden zitten we boven de berekende theoretische behoefte voor alleen de Egmond, dus ook wij kijken als goede burens over de grenzen heen.

HOSPICE EGMOND IN 'DE UITKIJK, EDITIE HEILOO EN OMGEVING'

Voor Jessica Zwart begon haar werkdag op 10 juni 2020 een half uur vroeger om met journaliste Yvon van Stiphout te praten over haar droom, de realisatie en de voortgang van het hospice. Dat gebeurde - voor de foto in de krant - op het bouwterrein, terwijl de stukadoors op de achtergrond bezig waren. Het verhaal kwam terecht in een special van De Uitkijk over 'de zorg'. Al snel daarna informeerde ook een belangstellende lezer uit Heiloo naar de mogelijkheid als vrijwilliger in Egmond een steentje bij te dragen. Zij is van harte welkom, eventuele 'hij's' ook. In een intakegesprek met de coördinator vrijwilligers van het hospice wordt nader bekeken welke opties er zijn.

DE VOORTGANG

Foto 1: Het metselwerk aan de kant van de Sportstraat is klaar

Foto 2: de gele kraan wordt weer afgebroken

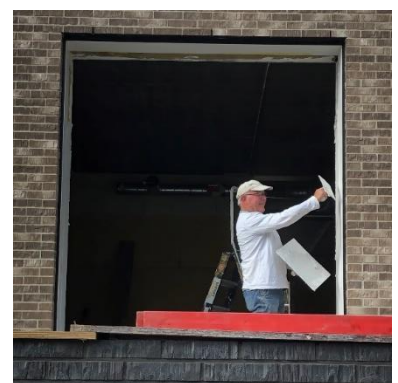

Foto 3: Stukadoor kon aan de gang

INTERVIEW TIL VERMEULEN-MARSÉ ER MET VOLLE AANDACHT ZIJN VOOR ANDEREN

Vrolijk, vitaal, meelevend en invoelend is ze, Til Vermeulen-Marsé (71) uit Bakkum, gemeente Castricum. Ze is geboren en getogen in Castricum en besteedt haar tijd nu vooral aan vrijwilligerswerk en een ontspannen leven met echtgenoot Leo: veel wandelen, fietsen in de prachtige omgeving van Castricum en briden op z'n tijd. Maar ze heeft daarvoor met heel veel plezier vierendertig jaar gewerkt in de drogisterij van Castricum: dorpswinkel Vaalburg. Ze kent Castricum en de Castricumsers dus goed en de Castricumsers kennen haar.

‘Zo’n dorpswinkel is echt een gezellig en veelzijdig onderdeel van het dorpsleven. Naarmate je er langer staat, groei je mee met de klanten en hun geschiedenissen: je leeft met ze mee en beweegt met ze mee. Goed luisteren en belangstelling tonen, dat levert veel op in de essentie van goede contacten. Klantgerichtheid en discretie over wat je te horen krijgt, zijn kernwaarden in mijn vak.’

Til miste haar klanten en contacten na haar pensionering, en ging aan de slag bij ‘Familiehuis Noordwest’ naast het ziekenhuis in Alkmaar. Het is een logeershuis voor naasten van opgenomen patiënten. Het is laagdrempelig, want goedkoop, dankzij het feit dat het helemaal draait op vrijwilligers. Het biedt familieleden de mogelijkheid zo vaak als verantwoord geacht wordt door de medici en verpleegkundigen, bij hun zieke te zijn.

Ze meldde zich eerder ook al bij het Castricum initiatief om daar een hospice van de grond te krijgen. Het leek haar goed en belangrijk werk, en wie weet zou ze zich daar als gastvrouw of zoiets verdienstelijk kunnen maken. Maar het plan in Castricum kwam niet van de grond. En nu volgt ze dan met veel belangstelling het initiatief en de realisering daarvan in Egmond. ‘Toch bij ons om de hoek’ concludeert ze. ‘Ik kwam trouwens ook al jaar en dag in Egmond aan den Hoef, waar ik 20 jaar met veel plezier, samen met mijn nichtjes, speelde bij musicalvereniging Horizon. Voor mij spelen die dorpsgrenzen niet zo’n rol.’ Ze meldde zich aan. ‘Ik moet nog zien of ze me daar kunnen gebruiken, want ik heb geen ervaring met de fysieke verzorging, maar ik zou graag een bijdrage leveren aan de rust en sfeer in zo’n huis.’

Til en Leo kregen zelf geen kinderen, maar na de trieste dood van haar zus, gingen zij mede zorgen voor twee jonge nichtjes door hun huishouden voor een aantal jaren samen te voegen met dat van haar zwager en de meisjes. ‘Die kinderen zie ik ook als ‘mijn’ kinderen’ zegt ze vrolijk. Ook raakte ze betrokken bij een Ghanees project en reist ze al jaren achtereen eenmaal per jaar voor een paar weken naar Ghana om in een kindertehuis te helpen.

‘Er met volle aandacht zijn voor mensen’ dat is wat ik graag doe. Als het hospice in Egmond me kan gebruiken, ga ik daar graag meedraaien.’

Aanmelden voor de nieuwsbrief

We zijn echt trots op onze website (www.hospice-egmond.nl). Hij wordt steeds actueel gehouden en we merken dat de nieuwe manier van doneren via de website wordt gewaardeerd. Iedereen die nu via deze weg doneert, krijgt de vraag of hij of zij de maandelijkse nieuwsbrieven wilt ontvangen. Aanmelden zonder donatie kan natuurlijk ook.

Voor wie niet digitaal vaardig is, hebben we ook een nieuwsbrief op papier, en we hebben vrijwilligers die ze graag bij u in de brievenbus doen. Maakt u dus rechtstreeks een gift aan ons over, vermeld dan svp uw mail- of huisadres, dan komt het in de bus!

VRIJWILLIGSTER SASKIA OOSTINDIE-GROOT NATUURLIJK KRIJGT HOSPICE EGMOND OOK EEN BOVENLOKALE FUNCTIE

Saskia Oostindie-Groot (51), bestuurslid van Stichting Zeedistel, in 2014 in het leven geroepen om een hospice ergens in de Egmondten te realiseren, verheugt zich op de naderende fase van afbouw en inrichting van het hospice. Voor bestuur en vrijwilligers moet er nog een sprintje getrokken worden voordat ergens dit najaar het hospice zijn deuren kan openen voor de eerste gasten.

‘Ooit was wel het idee dat je zo’n voorziening alleen op de Egmondten zou richten, maar dat kan natuurlijk niet. Voor mensen en families in de naaste omgeving zal ons hospice ook een fijne oplossing kunnen bieden in de laatste fase van iemands leven, in ieder geval als er bij ons bedden onbezet zijn. Het hospice is dichtbij en zal de rust en de ruimte uitstralen die hoort bij onze gezamenlijke omgeving. Ik woon zelf in Heiloo, en het lijkt me ook voor mijn dorpsgenoten een uitgelezen optie. En dat geldt net zo goed voor bijvoorbeeld Castricum en Bergen. Bij de werving van vrijwilligers zien we

die bovenlokale functie ook. Het Hospice biedt echt een dankbare en belangrijke mogelijkheid voor vrijwilligers die oog en hart hebben voor palliatieve zorg in een situatie die zoveel mogelijk de thuissituatie benadert. Het zou mooi zijn als we dus ook potentiële donateurs in een kring rondom de Egmondten kunnen aanspreken. Daar doen we ons best voor.’

Saskia heeft zelf goede herinneringen aan het hospice waar haar schoonmoeder indertijd haar laatste periode doorbracht. ‘Het was een warm bad voor haar, en ook voor ons. Zoveel persoonlijke aandacht, zo’n vredige sfeer. Zoveel betrokken vrijwilligers ook. Zo gaat het bij ons straks ook: alles in het werk stellen om gasten te omringen met de juiste mix aan professionele begeleiding, zorg en rust, zodat mensen met zo min mogelijk pijn en een maximum aan comfort afscheid kunnen nemen.’

De familie Groot heeft vorig jaar een groots gebaar gemaakt om de bouw van het hospice mogelijk te maken: ze tekenden voor de bouw van het casco en een 25-jarig huurcontract tegen € 0,00. Dat gebeurde toen het eigen plan voor de bouw van 25 royale rolstoeltoegankelijke appartementen vorm kreeg op de locatie van de vroegere speeltuin van Egmond aan Zee. Naast deze ‘grote broer’ van drie bouwlagen met een parkeergarage er onder nadert nu het ‘kleine zusje’ van één bouwlaag de voltooiing qua casco. De appartementen behoren tot de onderneming Hotel Zuiderduin, geleid door broer en twee zussen Groot. Saskia is tevens bestuurslid van het Hospice, maar dat is dan ook de enige band tussen de twee organisaties. ‘Vanaf het begin heeft onze familie, net als de stichting Zeedistel, die bestuurlijke en operationele zelfstandigheid, gewenst. Naast mijn taak binnen het bestuur van het hospice ben ik actief in de werkgroep PR en Donaties.’

Saskia volgde een opleiding voor agogisch werk voor ze in de gehandicaptenzorg aan de slag ging. Maar al eerder kwam ze al als 12-jarige al met één been in de hotelwereld terecht, toen haar ouders de wereld van de bouw verwisselden voor het hotelwezen. Ze groeide min of meer op in en met hotel Zuiderduin.

‘Ik heb alles binnen het hotel gedaan, van afwassen en helpen in de keuken, tot receptiedienst, tot organisatorische dingen toe. En nu zorgen mijn broer, mijn jongere zus en ik in goede harmonie voor het managen van meerdere hotels in Egmond en omgeving. Ik blijf daarbij het liefst op de achtergrond, mijn broer Rith is het boegbeeld en mijn creatieve zus Susan heeft talent voor de inrichting en de aankleding van het geheel. Onze ouders hebben een steeds groeiende onderneming vormgegeven en daarmee ook wel een belangrijke rol gespeeld voor de ontwikkeling van de Egmondten. Wij proberen dat in hun geest voort te zetten.’

‘Tijd voor ontspanning? Ik hou ervan om te sporten, wat te rommelen in en rond ons huis in Heiloo, in de kring van mijn gezin van man en twee zo goed als volwassen dochters, te wandelen in de omgeving of gewoon een lekkere spannende Scandinavische thriller te lezen.’

Waar staat het hospice over vijf jaar?

‘Als we over vijf jaar terug kunnen kijken op positieve tijden met onze gasten in onze drie kamers, op een optimale medische en verpleegkundige inzet van hun eigen vertrouwde zorgverleners, op een hechte club van zo’n zestig vrijwilligers, op betrokkenheid van onze sponsors en donateurs en zeker ook op de waardering van de nabestaanden, dan mogen we tevreden zijn.

Rust en ruimte is wat onze kustgemeenten de eigen inwoners en de zomergasten in het dagelijkse leven pleegt te bieden, als we dat kunnen doorzetten in de sfeer van ons hospice, dan denk ik dat we het goed hebben gedaan als een hospice met een bovenlokale functie. Maar voor nu concentreren we ons op de inrichting van het gebouw en van de organisatie en ergens dit najaar op de opening. We gaan een goede start maken!’

INTERVIEW MARISKA JONKER **AANDACHT EN ZORG GEVEN, DAT IS DE KERN**

Mariska Jonker (56) voelt zich alsof ze met de neus in de boter is gevallen. Nog maar een half jaar woont ze in Bergen en ze heeft net een enthousiast gesprek gehad met de begeleidingscommissie die gesprekken voert met alle vrijwilligers voor het hospice. Het klikte meteen. Ze voelde: ‘Dit is de plek waar ik een steentje aan kan en wil bijdragen.’

Mariska en haar man zijn na 22 jaar vanuit Noord-Brabant teruggekomen naar Noord-Holland. ‘Dat hebben we altijd gewild: eerst achter het werk aan naar elders, maar ooit terugkomen in de buurt van onze geboortegrond: Opdam en Spanbroek.’

Mariska is de jongste uit een gezin met zeven kinderen en ze is een echt familiemens. ‘We fietsen nu zo nog even heen en weer naar familie, en andersom natuurlijk.’ Hun twee volwassen zonen wonen inmiddels samen met hun vriendinnen. Voor het werk van haar man maakte de woonplaats niets meer uit en zelf besloot ze in principe een punt te zetten achter haar betaalde loopbaan. Vijfendertig jaar in de zorg, eerst in de thuis- en verpleeghuiszorg en later als trekker en coördinator van de dagbesteding voor ouderen

‘Het kostte me wel moeite afscheid te nemen van een aparte dagbesteding voor ouderen met liefde voor cultuur en klassieke muziek. Ik had dat zelf ontwikkeld en 10 jaar begeleid. Het was mijn kindje!’

Na de verhuizing ging ze onmiddellijk actief op zoek naar vrijwilligerswerk, uiteraard in de zorgsector. De Corona maakte het moeilijk, maar via ‘Zorg voor elkaar’ kan ze extra handjes aan het bed leveren in verpleeghuis Oudtburg voor 2 dagen per week en ze helpt haar broer 1 dag in de week in zijn notenkraam. ‘Ook heel leuk!’ Zo blijft er tijd over voor tennis, fietsen en haar familie

Door haar ervaringen in het verpleeghuis kwam ze veel in aanraking met stervenden en hun naasten. ‘Het ondersteunen op dat moment in iemands leven, dat was goed en belangrijk werk. Aandacht en zorg geven is dan de kern. Dat paste helemaal bij mij. Hospice Egmond en ik kruisten elkaars pad op precies het goede moment. Ik kijk uit naar deze nieuwe uitdaging’.

DONEREN

Doneren kan via IBAN: NL09 RABO 0176973192, t.n.v. Stichting Zeedistel, Hospice Egmond. Online doneren via Ideal is ook mogelijk via onze website www.hospice-egmond.nl.

COLOFON: NIEUWSBRIEF HOSPICE EGMOND NR. 5, JUNI 2020

HOOFDREDACTIE PAULINE DE VRIES, REDACTIE MARJOLEIN COPIER, 06-46492141, FOTO'S PAUL BAKKER

